RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 87.257 van 12 mei 2000
in de zaken A. 91.241/VII-20.998
91.244/VII-20.999
91.245/VII-21.000.

In zake : I. XXX,
II. XXX,

wonende te SAINT-SERVAIS (NAMUR),

III. XXX,
verblijvende te STEENOKKERZEEL,
Transitcentrum 127bis,
Jozef Gorislaan

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien de verzoekschriften dat XXX (in de zaak gekend onder het nummer A. 91.241/VII-20.998), XXX (in de zaak gekend onder het nummer A. 91.244/VII-20.999), beiden van Albanese nationaliteit, op 25 april 2000 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 6 april 2000, aan verzoekers op 19 april 2000 ter kennis gebracht;

Gezien het verzoekschrift dat XXX (in de zaak gekend onder het nummer A. 91.245/VII-21.000), van Albanese nationaliteit, op 25 april 2000 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing

van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 april 2000 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf van 2 maart 2000, aan verzoeker op 19 april 2000 ter kennis gebracht;

Gelet op de beschikkingen van 9 mei 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 27 april 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 5 mei 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat H. VAN VRECKOM die, loco Advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij, van Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaken als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX en haar zoon, XXX, van Albanese nationaliteit, komen België binnen op 10 mei 1999 en verklaren zich dezelfde dag vluchteling (adm. doss., stukken 1 en 5).

1.2. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maken verzoekers gebruik van het Albanees, met behulp van een tolk (adm. doss., stukken 2 en 6).

1.3. Hun echtgenoot en vader, XXX, van Albanese nationaliteit, komt België binnen op 30 december 1999 en verklaart zich op 6 januari 2000 vluchteling (adm. doss., stuk 1).

1.4. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt verzoeker gebruik van het Albanees, met behulp van een tolk (adm. doss., stuk 2).

1.5. Op 2 maart 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van XXX een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 3).

1.6. Op 6 april 2000 neemt de Minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van XXX en XXX een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het

grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 3 en 7).

1.7. Op 18 april 2000 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk der verzoekers een beslissing tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 2 maart 2000 (XXX) respectievelijk 6 april 2000 (XXX en XXX) tot weigering van verblijf.

1.8. Dit zijn de bestreden beslissingen.

1.9. De motivering van de beslissing met betrekking tot XXX luidt als volgt (adm. doss., stuk 4) :

> "Volgens zijn verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken, zou betrokkene de Albanese nationaliteit hebben. In 1967 zouden gronden (in het dorp Sebisht) die toebehoorden aan zijn vader door het communistische regime in beslag zijn genomen. In de jaren 1990, na de val van het communisme in Albanië, zouden de ex-eigenaars van door de regering geconfisceerde gronden het recht gehad hebben deze gronden terug op te eisen. In 1994 zou het hoofdbestuurder van Sebisht aan betrokkene gevraagd hebben of hij afstand wilde doen van de gronden die vroeger van zijn vader waren. Betrokkene zou echter een verklaring getekend hebben dat hij hier niet mee akkoord ging. Op 20 maart 1994 zou hij van de hoofdbestuur van Sebisht een brief gekregen hebben, waarin stond dat de bewuste gronden door een andere familie bezet waren. Betrokkene zou dan geprobeerd hebben het probleem op te lossen in samenwerking met de gemeente Elbasan -waar hij op dat moment woonde- maar daar zou men hem gezegd hebben dat hij geduld moest hebben tot de regering een wet had opgesteld om deze problematiek te regelen. Telkens in de maand maart van de jaren 1995, 1996 en 1997 zou betrokkene naar Sebisht zijn gegaan om te trachten tot een akkoord te komen met de familie die zijn vaders gronden bezette en met de plaatselijke hoofdbestuurders. Hij zou daarbij ook telkens een verklaring afgelegd en getekend hebben dat hij zijn gronden niet wilde afstaan. Op 3 maart 1998 zou hij samen met zijn zoon, XXX, opnieuw naar Sebisht gegaan zijn, waar hij de volgende dag opnieuw over het

probleem zou onderhandeld hebben. Toen hij op 5 maart 1998 in Studen (op de weg tussen Sebisht en Elbasan) samen met zijn zoon XXX stond te wachten op vervoer naar huis, zouden er plots zes jonge mannen op hem toegekomen zijn. Deze laatsten zouden aan betrokkene gevraagd hebben waarom hij zijn gronden niet aan hen wilde afstaan. Er zou een woordenwisseling ontstaan zijn, waarna de zes personen betrokkene met een hard voorwerp zouden geslagen hebben. Betrokkene zou op zijn zoon gevallen zijn en zij zouden allebei het bewustzijn verloren hebben. Daarna zouden de belagers betrokkene en zijn zoon in een kanaal gesmeten hebben. Toen hij weer bijkwam zou betrokkene thuis geweest zijn. Van zijn zoon zou hij vernomen hebben dat bepaalde personen hen naar het ziekenhuis hadden willen brengen, maar zijn zoon zou dit uit veiligheidsoverwegingen niet gewild hebben. Direct na hun thuiskomst zouden er onverwacht twee politieagenten en twee mannen in burger bij betrokkene thuis langsgekomen zijn. De agenten zouden een PV opgesteld hebben en een wetsdokter opgebeld hebben. Deze dokter zou aan huis gekomen zijn en nog later die avond zouden er nog drie andere dokters gekomen zijn om betrokkene en zijn zoon te verzorgen. Omdat betrokkenes toestand kritiek was, zou hij niet naar het ziekenhuis willen gaan zijn, maar zou hij thuis willen sterven hebben. Eén week later en in de periode nadien zou betrokkene thuis dreigbrieven gekregen hebben van de familie die zijn gronden bezette (met name de familie O.), waarin geschreven stond dat ze hen zouden vermoorden en zijn kinderen zouden ontvoeren. Op de brieven zouden ook karikaturen gestaan hebben van mensen die worden opgehangen. Betrokkenes echtgenote, XXX, zou enkele van die brieven naar de politie gebracht hebben, echter zonder gevolg. De familie O. zou ook naar de moeder van betrokkene gebeld hebben om te zeggen dat ze betrokkenes familie zouden vermoorden. Ook een klacht van betrokkenes moeder bij de politie bleef zonder gevolg. Aangezien betrokkene zware verwondingen had opgelopen (problemen aan ogen, kaak, tanden; linkerbeen verlamd) zou hij een kamer van zijn woning moet verkopen hebben, teneinde de behandeling te kunnen betalen. Begin april 1998 zou betrokkene besloten hebben zijn zonen, XXX en Elvis, voor hun eigen veiligheid bij zijn schoonvader in Lin onder te brengen. Ondertussen zou hij constant bedreigd zijn door de familie O., zodat hij in augustus 1998 zou besloten hebben zelf ook bij zijn schoonvader in Lin te gaan onderduiken. Zijn echtgenote zou thuis gebleven zijn omdat zij als vrouw niet veel te vrezen had. Op 8 mei 1999 zouden betrokkenes echtgenote en zijn twee zonen richting België gevlucht zijn. Betrokkene zou zelf in Albanië gebleven zijn omdat hij niet genoeg geld had om zijn gezin te vergezellen. Op 26 december 1999 zou ook hij

Albanië ontvlucht zijn. Hij zou in België aangekomen zijn op 30 december 1999 en vroeg er op 6 januari 2000 asiel aan.

Ter staving van zijn asielaanvraag legde betrokkene op de Dienst Vreemdelingenzaken volgende documenten neer :

- een verklaring van de dorpsbestuurder van Lin dat betrokkene daar ondergedoken heeft geleefd (niet gedateerd)
- een petitie dd. 25 februari 2000 van inwoners uit zijn wijk waarin betrokkenes lotgevallen worden beschreven
- een verklaring dd. 24 juni 1999 door de burgermeester van Steblevë (waar Studen deel van uitmaakt) dat betrokkene daar mishandeld werd
- twee doktersattesten met een beschrijving van betrokkenes verwondingen
- een verklaring dd. 14 januari 1999 door de bestuurder van de wijk '5 mei' in Elbasan dat betrokkene een deel van zijn woning heeft verkocht om zijn behandeling te kunnen bekostigen
- een verklaring dd. 5 maart 1998 door de politie van Elbasan dat betrokkene werd mishandeld en dat de daders gezocht worden
- een verklaring door de burgemeester van Steblevë dat betrokkene klacht heeft ingediend tegen zijn aanvallers, die echter druk zouden uitgeoefend hebben om deze klacht in te trekken
- een verklaring dd. 29 april 1999 door de burgemeester van Elbasan dat betrokkenes gronden onrechtmatig werden ingenomen, dat betrokkene hiertegen klacht indiende, maar dat deze klacht zonder gevolg bleef

Er dient op gewezen te worden dat de door betrokkene ingeroepen feiten, die door de door betrokkene neergelegde stukken worden bevestigd, met name wederrechtelijke inname door derden van aan zijn vader toebehorende grond en gewelddaden en bedreigingen, uitgeoefend tengevolge van het aanhangig maken daarvan bij de autoriteiten, van louter privaatrechtelijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en derhalve niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt omwille van één van de redenen zoals opgesomd in hogervermelde Conventie geen beroep te kunnen doen op bescherming vanwege de Albanese overheden. Uit de door betrokkene voorgelegde documenten blijkt immers dat hij zonder problemen klacht kon indienen bij de Albanese politie, die daarbij schriftelijk verklaarde deze zaak te onderzoeken, teneinde de daders voor het gerecht te brengen. Betrokkene bracht geen elementen aan die er op wijzen dat hij feit dat zijn klacht voorlopig zonder gevolg bleef verband zou houden met

zijn politieke, religieuze, etnische of algemeen-sociale overtuigingen.

Tenslotte kan er nog worden opgemerkt dat betrokkene, nietttegenstaande hij en zijn familie al werden bedreigd sinds maart 1998, toch nog tot december 1999 wachtte alvorens Albanië te verlaten, hetgeen moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde (vrees voor) vervolging.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat het in de gegeven omstandigheden niet nodig is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

1.10. De motivering van de beslissing met betrekking tot XXX luidt als volgt (adm. doss., stuk 8) :

"Volgens haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken zou betrokkene de Albanese nationaliteit hebben. In 1994 zou haar echtgenoot, XXX, pogingen gedaan hebben om grond die ooit aan zijn vader had toebehoord, maar die achteraf door de staat zou ingenomen zijn en verdeeld zou zijn onder andere personen, terug te krijgen. De gemeente waar die gronden gelegen waren zou gezegd hebben dat betrokkenes echtgenoot daar geen recht meer op had, omdat de gronden intussen al door andere families bebouwd waren, maar dat ze toch zouden proberen hem de gronden terug te bezorgen. Tot 1998 zouden betrokkene en haar echtgenoot deze zaak laten rusten hebben. In maart 1998 zou betrokkenes echtgenoot samen met hun oudste zoon opnieuw naar de gemeente gegaan zijn waar de betwiste gronden gelegen waren. De nieuwe eigenaars van de gronden zouden deze echter

niet willen afstaan hebben en zouden betrokkenes echtgenoot bedreigd hebben. Op de terugweg naar huis zouden vijf à zes van deze nieuwe eigenaars betrokkenes echtgenoot en haar zoon zwaar toegetakeld hebben. Enkele uren nadat zij door iemand naar huis waren gebracht, zouden er thuis twee politieagenten en twee personen in burger langsgekomen zijn. De agenten zouden een verslag opgemaakt hebben van het gebeurde, maar zouden gezegd hebben dat ze hen verder niet konden helpen. Betrokkenes echtgenoot zou tengevolge van de opgelopen verwondingen zes maanden verlamd gebleven zijn. Ondertussen zouden er regelmatig nieuwe eigenaars van de gronden bij hen thuis langsgekomen zijn om hen te bedreigen. In april 1998 zou betrokkenes zoon bij haar ouders in de gemeente Pogradec ondergedoken zijn. In augustus 1998 zou ook haar echtgenoot naar daar gegaan zijn. Betrokkene zelf zou thuis gebleven zijn. In april 1999 zou zij haar woning verkocht hebben en zou zij besloten hebben samen met haar twee zonen naar België te komen, waar haar echtgenoot haar later (eind december 1999) vervoegde. Zij zou in België aangekomen zijn op 10 mei 1999 en vroeg er dezelfde dag asiel aan.

Er dient te worden vastgesteld dat betrokkene haar asielaanvraag steunt op dezelfde motieven als diegene die werden ingeroepen door haar echtgenoot. In het kader van het door deze laatste ingediend dringend beroep werd echter een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen, omdat zijn aanvraag kennelijk vreemd werd bevonden aan de criteria van de Conventie van Genève. Derhalve kan ook in hoofde van betrokkene niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

De Commissaris-generaal is van oordeel dat het in de gegeven omstandigheden niet nodig is betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 6 april 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn

leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

1.11. De motivering van de beslissing met betrekking tot XXX luidt als volgt (adm. doss., stuk 4) :

"Betrokkene werd verhoord op 9 maart 2000 in het Transitcentrum 127 bis te Steenokkerzeel, bijgestaan door een tolk, die de Albanese taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Hilde Van Vreckom loco Mr. Sylvie Sarolea.

Volgens zijn verklaringen zou betrokkene de Albanese nationaliteit hebben en afkomstig zijn uit Elbasan. Van 1994 tot 1998 zou betrokkenes vader pogingen gedaan hebben om een stuk grond in Sebisht, die aan hem toebehoorde maar door andere personen was ingenomen, terug te winnen, echter zonder resultaat. Op 3 maart 1998 zou betrokkene samen met zijn vader naar Sebisht gegaan zijn. De volgende dag zou zijn vader bij de gemeente de problemen in verband met de grond die hem toebehoorde en die onrechtmatig door anderen was ingenomen gaan aankaarten zijn. Toen hij terugkeerde zou hij helemaal van zijn stuk geweest zijn, wat betrokkene ertoe bracht hem geen vragen te stellen over wat er gebeurd was. De volgende dag zouden ze teruggekeerd zijn naar huis. Terwijl ze in Fushé Studén aan de kant van de weg wachtten op een voertuig dat hen mee wou nemen, zou er plots een groep van vijf of zes gewapende mannen op hen toegekomen zijn. Ze zouden de vader van betrokkene met de dood bedreigd hebben als hij zijn pogingen om de grond terug te krijgen niet zou staken. Eén van de gewapende mannen zou vervolgens betrokkenes vader met een hard voorwerp geslagen hebben, waarop deze laatste het bewustzijn zou verloren hebben. Toen betrokkene dichterbij kwam zou ook hij bewusteloos geslagen zijn. Op het moment dat betrokkene weer bijkwam zouden hij en zijn vader zich in een bestelwagen bevonden hebben. De chauffeur zou aan betrokkene voorgesteld hebben om hen naar een ziekenhuis te brengen, maar betrokkene zou dat niet gewild hebben omdat hij vreesde voor hun veiligheid. De chauffeur van de bestelwagen zou betrokkene en zijn vader dan naar huis gebracht hebben, waar drie kwartier à één uur later totaal onverwacht twee politieagenten zouden langsgekomen zijn. Deze laatsten zouden in hun radiotoestel gezegd hebben 'ze zijn gearriveerd' en zouden vervolgens nota genomen hebben van het gebeurde. Later op de dag zouden drie dokters aan huis gekomen zijn, die zouden aangeraden hebben dat betrokkenes vader naar het hospitaal werd gebracht, maar uit veiligheidsoverwegingen zou

betrokkenes moeder dit afgewimpeld hebben. Ten gevolge van de geïncasseerde slagen zou betrokkenes vader een blijvende verlamming aan één van beide benen overgehouden hebben en betrokkene zelf zou nog over slechts veertig procent van zijn ademhalingsvermogen beschikken. In de periode na deze gebeurtenissen zouden betrokkene en zijn familie met de regelmaat van een klok thuis anonieme dreigbrieven en telefoontjes gekregen hebben. Telefonische klachten bij de politie zouden niets uitgehaald hebben. Omdat betrokkenes jongste broer door de situatie begon te lijden aan zenuwaanvallen, besloot betrokkene samen met hem onder te duiken bij familie in Lin. In augustus 1998 zou betrokkenes vader hen daar komen vervoegen zijn; zijn moeder zou thuis gebleven zijn. Omdat de bedreigingen bleven voortduren zou betrokkene samen met zijn moeder, XXX, en jongere broer op 8 mei 1999 Albanië verlaten hebben richting België, waar hij aankwam op 10 mei 1999 en er dezelfde dag asiel aanvroeg. Later zou ook zijn vader, XXX naar België gevlucht zijn.

Er dient op gewezen te worden dat de door betrokkene ingeroepen feiten, met name wederrechtelijke inname door derden van aan zijn vader toebehorende grond en gewelddaden gepleegd tengevolge van het aanhangig maken daarvan, van louter privaatrechtelijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en derhalve niet ressorten onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Daarnaast heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt omwille van één van de redenen zoals opgesomd in hogervermelde Conventie geen beroep te kunnen op bescherming vanwege de Albanese overheden. Uit documenten door zijn vader, XXX neergelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt immers dat deze zonder problemen klacht kon indienen bij de Albanese politie, die daarbij schriftelijk verklaarde deze zaak te onderzoeken, teneinde de daders voor het gerecht te kunnen brengen. Betrokkene heeft geen elementen aangehaald die er op wijzen dat het feit dat deze klacht voorlopig zonder gevolg bleef verband zou houden met zijn of zijn vaders politieke, religieuze, etnische of algemeen-sociale overtuigingen.

Verder kan er nog worden opgemerkt dat betrokkene, niettegenstaande hij en zijn familie al werden bedreigd sinds maart 1998, nog tot mei 1999 wachtte alvorens Albanië te ontvluchten, hetgeen moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde (vrees voor) vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Overigens bleef de vader van betrokkene, die toch persoonlijk ten grondslag lag van de bedreigingen en bijgevolg het meest te vrezen had, volgens betrokkenes verklaringen op de Dienst

Vreemdelingenzaken nog een zevental maanden langer dan betrokkene in Albanië.

Tenslotte werd in het kader van de asielaanvraag van betrokkene(s) vader en moeder eveneens besloten tot een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk vreemd is aan de criteria van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de weigering tot verblijf besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 maart 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren".

2. Overwegende dat de bovenvermelde vorderingen om reden van het parallellisme inzake de feitelijke gegevens en de identieke middelen die ertegen worden ingebracht dermate met elkaar zijn verbonden dat het wenselijk is dat deze vorderingen worden gevoegd;

3. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak te worden gesteld; dat dit verzoek niet kan worden ingewilligd, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

4. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende

noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

4.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, XXX in zijn verzoekschrift het volgende schrijft :

> "De bevestigende beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten dat aan eiser werd betekend op 19 april 2000, laat hem vijf dagen om het grondgebied te verlaten, te rekenen van de betekening van de beslissing;
> Dat er dus sprake is van uiterste hoogdringendheid om de schorsing te vragen van deze beslissing.";

Overwegende dat XXX en XXX in dit verband het volgende doen gelden :

> "De bestreden beslissing laat eiser(es) vijf dagen om het grondgebied te verlaten, te rekenen vanaf de betekening van de bestreden beslissing;
> Dat er dus sprake is van uiterste hoogdringendheid om de schorsing te vragen van deze beslissing.";

4.1.1. Overwegende dat, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, kan worden aanvaard dat verzoekers alert en tijdig hebben gereageerd, omdat zij hun verzoekschriften onmiddellijk na het Paasweekend hebben ingediend; dat het alert en tijdig reageren evenwel niet volstaat om de uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden; dat daarenboven dient te worden gekeken naar de aard van de bestreden beslissing om een dergelijke procedure in te dienen, die de werking van de afdeling Administratie van de Raad van State dreigt te verlammen wanneer zij op systematische wijze zou worden toegepast; dat, wat de beslissing betreft die ten aanzien van XXX werd genomen op 18 april

2000 door de Commissaris-generaal, vaststaat dat zij aanleiding gaf tot het onderbrengen van de Heer XXX in een gesloten instelling, zodat deze maatregel het uiterst dringend karakter van de procedure verantwoordt gerelateerd aan de omstandigheid dat in het belang van een goede en efficiënte rechtsbedeling de wettigheidstoets van de drie asielverzoeken op hetzelfde ogenblik dient te gebeuren, omdat het gaat om leden van hetzelfde gezin;

4.1.2. Overwegende dat is voldaan aan de eerste van de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

4.2.1. Overwegende dat, wat de tweede voorwaarde betreft, de verzoekende partijen in hun respectievelijke verzoekschriften, een eerste middel aanvoeren dat luidt :

> "(...) : Machtsoverschrijding en schending van de algemene principes van goed bestuur, in het bijzonder van het algemeen rechtsbeginsel van onafhankelijkheid van de gerechtelijke en administratieve rechtsinstanties en schending van het algemeen rechtsbeginsel van verbod en misbruik van opgewekt vertrouwen.
>
> Overwegende dat het een algemeen rechtsbeginsel is van goed bestuur dat elke administratieve instantie die in beroep moet beslissen in een geding, onafhankelijk en onpartijdig moet zijn en zich niet mag laten beïnvloeden door de administratieve instantie die in eerste aanleg heeft beslist in dezelde zaak;
>
> Dat in casu, het een algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve instantie is die volledig onafhankelijk oordeelt over de dringende beroepen die zijn ingesteld tegen de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van de Dienst Vreemdelingenzaken;
>
> Dat in dit geval de bestreden beslissing is genomen in overtreding van dit algemeen rechtsbeginsel, vermits de bestreden beslissing het gevolg is van een contact tussen de Dienst

Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarbij deze e(e)rste de laatste aanspoorde tot een spoedige beslissing in het licht van het verzoekschrift tot invrijheidsstelling dat was ingediend voor XXX en dat gericht was tegen de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat een bediende van een Centrum van deze Dienst Vreemdelingenzaken en dus een aangestelde van de Belgische Staat, die onder de verantwoordelijkheid staat van de Dienst Vreemdelingenzaken het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een negatieve manier heeft beïnvloed en dat deze laatste zich schuldig heeft gemaakt aan machtsoverschrijding en niet het algemeen rechtsbeginsel van onafhankelijkheid heeft gerespecteerd als rechter in deze zaak door de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf te nemen in de drie asieldossiers van eisers familie, na eerst nochtans een formulier te hebben opgestuurd om aanvullende inlichtingen te bekomen wat betreft de asielaanvragen van (de) eiser en zijn echtgenote;

Dat door deze formulieren tot aanvraag van de erkenning als vluchteling aan eiser en zijn echtgenote het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij (de) eiser en zijn echtgenoot het gevoel en het vertrouwen hebben opgewekt dat dit nodig was omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen meer informatie nodig had om de ontvankelijkheid van hun asielaanvragen te beantwoorden dan enkel het dossier van (de) Dienst Vreemdelingenzaken waarop de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van deze laatste is op gebaseerd en waartegen net dringende beroepen waren ingesteld;

Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen daardoor het vertrouwen hebben opgewekt bij (de) eiser en zijn echtgenote dat zij door een onafhankelijke instantie hun asielaanvraag zouden herbehandeld zien en dat zij daarom verder inlichtingen moesten verschaffen door middel van die formulieren die moesten worden opgestuurd en aan het dossier toegevoegd worden vooraleer ze konden worden opgeroepen;

Dat door de bevestigende beslissingen tot weigering van verblijf te nemen ten aanzien van (de) eiser, zijn echtgenote en hun zoon XXX op 18 april 2000 zonder deze formulieren af te wachten en onder beïnvloeding van (de) Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dit gerechtvaardigd vertrouwen dat zij heeft opgewekt in hoofde van (de) eiser en zijn familie, heeft geschonden;

Dat de bestreden beslissing daarom ingaat tegen de principes van goed bestuur die als algemene rechtsbeginselen worden beschouwd en daarom moet

worden beschouwd als een machtoverschrijding en dient(en)gevolge onwettig.";

4.2.1.1. Overwegende dat in het eerste middel van hun respectievelijke verzoekschriften verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen werden genomen met machtoverschrijding en met schending van de algemene principes van goed bestuur, in het bijzonder van het algemeen rechtsbeginsel van onafhankelijkheid van de gerechtelijke en administratieve instanties en van het verbod van misbruik van het opgewekt vertrouwen; dat verzoekers stellen dat de bestreden beslissingen voormelde beginselen schenden, doordat de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou hebben aangespoord tot het nemen van een beslissing, waardoor deze laatste negatief beïnvloed werd; dat zij menen dat een administratieve instantie, die in beroep beslist, onafhankelijk en onpartijdig moet zijn en zich niet mag laten beïnvloeden door de administratieve instantie die in eerste aanleg heeft beslist; dat bovendien de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoekers, door het versturen van een formulier om aanvullende inlichtingen te bekomen, bij XXX en XXX het vertrouwen heeft opgewekt dat meer informatie nodig was dan alleen het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken om de ontvankelijkheid van hun asielaanvragen te beoordelen; dat bij hen derhalve het vertrouwen werd opgewekt dat om nadere inlichtingen werd verzocht, terwijl de bestreden beslissingen uiteindelijk werden genomen zonder deze formulieren af te wachten;

4.2.1.2. Overwegende dat, wat de door het gezin LAMI ingeroepen onafhankelijkheid betreft, wordt aangevoerd dat men vanuit het Centrum 127bis te Steenokkerzaak (waar XXX verblijft) de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen telefonisch zou hebben

aangespoord om zo snel mogelijk een beslissing te nemen in de drie asieldossiers en deze samen te behandelen;

Overwegende dat zo dit telefonisch gesprek mogelijks het nemen van de beslissingen heeft versneld, er geen enkele aanwijzing voorhanden is dat daardoor de inhoud van de aangevochten beslissingen werd beïnvloed;

Overwegende dat het overigens normaal is dat de Dienst Vreemdelingenzaken de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan in kennis stelt dat ingevolge een of andere omstandigheid een snelle uitspraak aangewezen is; dat bovendien het gezin LAMI in hun respectievelijke verzoekschriften het volgende aanvoert :

> "Omdat het de gewoonte is dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing neemt (nemen) wat betreft de ontvankelijkheid van de asielaanvraag van kandidaat-vluchtelingen bij voorrang en binnen een termijn van, in het algemeen, vijf dagen en er op 29 maart 2000 nog altijd geen beslissing was genomen, de raadsman van eiser contact opnam met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.";

dat verzoekers bijgevolg zelf hebben aangedrongen op een spoedige afhandeling van de procedure, en derhalve bezwaarlijk kunnen stellen dat de bestreden beslissingen enkel het gevolg zouden zijn van het contact tussen het centrum 127bis en het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat, wat het inlichtingenformulier betreft, ook al is het gebruikelijk dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dergelijk formulier afwacht alvorens een beslissing te nemen, het niet gaat om een verplichting; dat het toesturen van dit formulier een routineaangelegenheid is, dat dit op zichzelf niet doet blijken dat het Bestuur zich onvoldoende voorgelicht acht om een beslissing te nemen; dat bovendien

verzoekers niet aantonen dat het niet afwachten van het ingevuld formulier hen heeft benadeeld; dat zij immers niet aanvoeren dat in dit formulier nieuwe relevante gegevens werden aangebracht;

4.2.1.3. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

4.2.2. Overwegende dat verzoekers in hun respectievelijke verzoekschriften een tweede middel aanvoeren dat luidt :

> "(...)
> Schending van het artikel 149 van de Gecoördineerde Grondwet, van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 29 juli 1951 betreffende de formele motivering van administratieve akten gecombineerd met een schending van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.
> Overwegende dat de bestreden beslissing stelt :
> 'Er dient op gewezen te worden dat de door betrokkene ingeroepen feiten, die door de betrokkene neergelegde stukken worden bevestigd, met name wederrechtelijke inname door derden van aan zijn vader toebehorende grond en gewelddaden en bedreigingen, uitgeoefend ten gevolge van het aanhangig maken daarvan bij de autoriteiten, van louter privaatrecht(e)lijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard zijn en derhalve niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.
> Daarnaast heeft betrokkene niet aannemelijk gemaakt omwille van één van de redenen zoals opgesomd in hogervermelde Conventie geen beroep te kunnen doen op bescherming vanwege de Albanese overheden. Uit de door betrokkene voorgelegde documenten blijkt immers dat hij zonder problemen klacht kon indienen bij de Albanese politie, die daarbij schriftelijk verklaarde deze zaak te onderzoeken, teneinde de daders voor het gerecht te brengen. Betrokkene bracht geen elementen aan die er op wijzen dat het feit dat zijn klacht voorlopig zonder gevolg bleef verband zou houden met zijn politieke, religieuze, etnische of algemeen-sociale overtuigingen.' (stuk 1, p. 3);
> Dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet de authenticiteit

van de documenten betwist die (de) eiser heeft aangebracht ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en dus de realiteit aanvaard van het gebeurde;

Dat zij (dus) eveneens moet erkennen dat (de) eiser en zijn familie het slachtoffer zijn geweest van aanslagen op hun fysieke integriteit en doodsbedreigingen;

Dat het echter duidelijk is dat de Albanese overheden in de manifeste onmogelijkheid verkeren om hen daartegen te beschermen omdat zij zelf niets durven te ondernemen tegen de belagers die zwaar bewapend zijn, wat duidelijk geïllustreerd wordt door het feit dat een dergelijke klacht tegen bekenden wegens zware slagen en verwondingen en voortdurende doodsbedreigingen, geen gevolg heeft gehad gedurende meer dan anderhalf jaar (van 3 maart 1998 tot 26 december 1999);

Dat deze vervolgingen op indirecte wijze toe te rekenen zijn aan de Albanese overheden vermits deze manifest in de onmogelijkheid verkeren om (de) eiser en zijn familie hun veiligheid te garanderen;

Dat dit wel degelijk kan worden verbonden aan de algemeen-sociale opvattingen van (de) eiser, vermits hij enkel een erkenning van zijn rechten vraagt op zijn gronden en zijn mensenrechten gerespecteerd wil zien, namelijk zijn recht op leven, terwijl de Albanese overheden gedurende anderhalf jaar al geen enkel gevolg hebben gegeven aan zijn klacht die gericht is tegen gekende personen en omwille van niet-betwiste feiten;

Dat door de bestreden beslissing te nemen, (de) eiser bovendien niet de onmogelijkheid heeft gehad zijn middelen van verdediging te laten gelden op dit punt;

Dat de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen in beslissingen van 23 juni 1994 en 31 december 1994 heeft gesteld volgens een vaste rechtspraak :

'On entend normalement par persécution une action qui est le fait des autorités d'un pays; ...que certes, une action peut également être le fait de groupes de la population qui ne se conforment pas aux normes établies par les lois du pays; qu'à titre d'exemple, on peut citer l'intolérance religieuse, allant jusqu'à la persécution, dans un pays par ailleurs laïc mais où d'importantes fractions de la population ne respectent (p)as les convictions religieuses d'autrui ('guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié', Haut Commissariat des Nations Unies pour les réfugiés, Genève, s(e)ptembre 1979, par. 65, p. 17), que toutefois, il faut que ces actes présentent un 'caractère discriminatoire grave ou très offensive ...' (C.P.R.R., 93-1261/R1998, 23 juni 1994 en C.P.R.R., 94-460/R2416, 31 december 1994, geciteerd in LEJEUNE, L, 'La notion d'agent de

persécution', R.D.E., 1999, n/ 105, p. 658), (stuk 12);

Dat deze vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen niet in aanmerking is genomen door de bestreden beslissing en om deze reden manifest verkeerd gemotiveerd is;

Dat de bestreden beslissing omwille van de hogeropgesomde redenen in strijd is met het artikel 149 van de Gecoördineerde Grondwet dat voorziet dat de rechterlijke beslissingen moeten gemotiveerd zijn;

Dat bovendien het artikel 62 van de (wet) van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is geschonden door de bestreden beslissing dat als voorschrift stelt :

'De administratieve beslissingen zijn gemotiveerd';

Dat de wet van 29 juli 1959 betreffende de formele motivering van administratieve akten aan de administratieve overheden oplegt om de administratieve akten te voorzien van een formele motivering, die bestaat in het aanduiden in de akte van de overwegingen in rechte en in feite die als basis hebben gediend van de beslissing;

Dat de bestreden beslissing een manifest gebrekkige motivering vertoont vermits zij de vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen miskent en (de) eiser hierover niet gehoord heeft in zijn middelen van verdediging;

Dat bovendien in een beslissing van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Zaak H.L.R. t/Frankrijk, 11/1996/630/813) van 19 april 1997 wordt nagegaan of een uitwijzing uit het land van onthaal van een kandidaat-vluchteling, bij vrees voor wraakacties door privé-personen waartegen de autoriteiten van een land geen bescherming kunnen bieden, in strijd kan zijn met het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (stuk 13); dat het Hof in deze stelt :

'39. Il faut donc rechercher si les conséquences prévisibles d'une expulsion de H.L.R. vers la Colombie sont de nature à faire jouer l'article 3. en l'espèce, le risque invoqué par le requérant ne provient pas des autorités publiques. Il tient, selon lui, aux répresailles des trafiquants de drogue qui pourraient être amenés à se venger en raison de certaines déclarations à la police française et au fait que l'Etat colombien ne serait pas en mesure de le protéger contre les attentats commis par ces personnes.

'40. En raison du caratère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane de personnes ou de groupes de personnes qui ne relèvent pas de la fonction publique. Encore faut-il démontrer

que le risque existe réellement et que les autorités de l'Etat de destination ne sont pas en mesure d'y obvier par une protection appropriée' (stuk 13, p. 14);

Dat in het geval van (de) eiser de vervolgingen die hij heeft ondergaan door zijn belagers niet worden betwist door de bestreden beslissing en dat blijkt dat de Albanese politie gedurende anderhalf jaar na het indienen van een klacht nog geen enkele stap had ondernomen om er gevolg aan te geven of de veiligheid te garanderen van (de) eiser en zijn familie;

Dat omwille van die reden de uitwijzing van (de) eiser en zijn familie naar het land van oorsprong, in casu, Albanië, een schending zou uitmaken van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, omdat hij en zijn familie, in geval van, terugkeer opnieuw zullen blootgesteld worden aan dezelfde vervolgingen, waartegen de Albanese overheden hen niet kunnen beschermen";

4.2.2.1. Overwegende dat in hun tweede middel verzoekers in elk van hun respectievelijke verzoekschriften de schending aanvoeren van artikel 149 van de Grondwet, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1951 (lees : 1991) betreffende de formele motivering van administratieve akten, gecombineerd met de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

4.2.2.2. Overwegende dat artikel 149 van de Gecoördineerde Grondwet bepaalt :

"Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken";

dat deze bepaling bijgevolg betrekking heeft op jurisdictionele beslissingen, terwijl de voorliggende beslissingen en niet-jurisdictionele beslissingen van een administratieve Overheid zijn; dat voormelde

bepaling derhalve niet dienstig kan worden ingeroepen, volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State;

4.2.2.3. Overwegende dat, wat de schending van de motiveringsplicht betreft, verzoekers aanvoeren dat het duidelijk is dat de Albanese Overheid in de manifeste onmogelijkheid verkeert om hen te beschermen; dat bovendien de bestreden beslissingen een manifest gebrekkige motivering zouden vertonen vermits zij de vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie zouden miskennen en verzoekers bovendien niet gehoord werden over hun asielmotieven;

Overwegende dat met betrekking tot de motivering van de bestreden beslissingen, de volgende determinerende motieven werden opgenomen :

- de door verzoekers aangehaalde feiten zijn van louter privaatrechtelijke en gemeenrechtelijke (strafrechtelijke) aard en ressorteren derhalve niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie;
- betrokkenen hebben niet aannemelijk gemaakt, omwille van één van de redenen opgesomd in de Vluchtelingenconventie, geen beroep te kunnen doen op bescherming vanwege de Albanese Overheid, vermits zij zonder problemen klacht konden indienen bij de Albanese politie, die daarbij schriftelijk verklaarde deze zaak te onderzoeken, teneinde de daders voor het gerecht te brengen. Betrokkenen brachten geen elementen aan die erop wijzen dat het feit dat hun klacht voorlopig zonder gevolg bleef, verband zou houden met hun religieuze, etnische of algemeen-sociale overtuigingen;
- opgemerkt kan worden dat betrokkenen, niettegenstaande zij al werden bedreigd sinds 1998, toch nog tot mei 1999 (XXX en XXX) respectievelijk december 1999 (XXX) wachtten alvorens Albanië te

verlaten, hetgeen moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging;

Overwegende dat bijgevolg de bestreden beslissingen de feitelijke en juridische gronden lijken te bevatten waarop zij zijn gesteund; dat verzoekers deze motieven overigens lijken te kennen, aangezien zij in staat bleken te zijn deze in hun middelen aan een uitvoerige kritiek te onderwerpen zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht lijkt te zijn bereikt;

4.2.2.4. Overwegende dat XXX en XXX in hun tweede middel nog aanvoeren dat de bestreden beslissingen een manifest gebrek aan motivering vertonen, door geen rekening te houden met het feit dat vervolgingen door privé-personen ook kunnen worden beschouwd als vervolgingen in de zin van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève en van artikel 48 van de Vreemdelingenwet;

Overwegende dat zo vervolgingen door privé-personen in principe onder de toepassing van de Conventie van Genève kunnen vallen daartoe evenwel is vereist dat ze zijn ingegeven door één van de in artikel 1, (A) 2 van de Conventie opgenomen gronden van vervolging en de Overheid niet bij machte is een afdoende bescherming ertegen te bieden;

Overwegende dat de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat noch de ene noch de andere voorwaarde in casu voorhanden was; dat de problemen van verzoekers immers van louter gemeenrechtelijke aard waren en dat ze niet aannemelijk konden maken tegen de acties van privé-personen omwille van één van de redenen opgesomd in de Conventie geen beroep te kunnen doen op bescherming vanwege de Albanese Autoriteiten;

4.2.2.5. Overwegende dat met betrekking tot de door verzoekers ingeroepen miskenning van de vaste rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie (met name dat vervolging ook kan uitgaan van privé-personen), de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet gebonden is door deze rechtspraak; dat voorts moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen niet strijdig zijn met deze rechtspraak; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers vaststelt dat de problemen van verzoekers van gemeenrechtelijke aard zijn en dat verzoekers niet aannemelijk maken geen bescherming ertegen te kunnen vinden bij de Overheid;

Overwegende dat, wat de beweerde schending van de rechten van verdediging betreft, de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve procedure en geen jurisdictionele procedure is; dat dienvolgens het tegensprekelijk debat niet moet plaatsvinden; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van een verhoor kan afzien indien Hij van oordeel is voldoende ingelicht te zijn over de toedracht van de zaak; dat verzoekers derhalve niet aantonen hoe zij van een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen die een bestuurlijk karakter hebben, en geen jurisdictionele beslissingen zijn;

4.2.2.6. Overwegende dat, wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verzoekers de Belgische Overheid enkel om bescherming op grond van de Conventie van Genève hebben verzocht en hun asielaanvraag -zoals hierboven blijkt- op het eerste gezicht regelmatig werd verworpen, zodat van een schending van artikel 3 van het EVRM geen sprake is;

4.2.2.7. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

5. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede van de drie cumulatieve voorwaarden van artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, dat deze vaststelling volstaat om de ingeleide vordering te verwerpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De zaken nrs. G/A. 91.241/VII-20.998, G/A. 91.244/VII-20.999 en G/A. 91.245/VII-21.000 worden samengevoegd.

Artikel 2.

De vorderingen tot schorsing worden verworpen.

Artikel 3.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op twaalf mei tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**